

Et hvervet forsvar - uden „landsknægte“

Vejjen Frem

RETSPOLITISK UGEBLAD

Nr. 36

36. årgang

5. september 1970

LUFTENS MONOPOLER

Trafikministeren i vor såkaldte „liberale“ regering har netop afslået Sterling Airways tilbud om at betflyve Thisted til jernbanestationsområdet i København. Det er forældeligt, at selskabet nu reagerer med at forberede taxiflyvning for samme pris i harnie over denne forbrugervenlige handling, som så øjensynligt er inspireret af SAS- og DSB-monopoler.

Sterling Airways (Tjæreborg-priesterens chartersekskab) er havkatten i hyttetadet, og det skal kanofles. Derfor danner man sammen med mere føjelige charterseksfaber et nyt flysekskab, som åbenbart er tiltrent monopol på dansk indenrigsflyvning, uden at en sådan monopoldannelse har skygge af lovhemmel.

Også inden for udenrigsflyvning søger SAS at gardere sit monopol. Det koster megen karnp at fravænste de over for SAS såre servile danske luftfartsmyndigheder tilhædere til udvidelser af charterflyvningen, med det resultat, at fjernrejse- og feriemål, f. eks. Afrika, Vestindien og Asien er uoverkommeligt dyre, ja, faktisk uopnåelige for danske turister, medmindre de er rigmænd.

At dette er urimeligt og løvrigt Derfor griber man til monopol-

til skade for udviklingen af turismen i udviklingslandene, siger sig selv.

Men ikke nok med det: SAS er medlem af IATA, de internationale luftfartsselskabers organisation, der fører en meget restriktiv politik m. h. l. sine medlemmers priser og service, endog SAS har til tider været generet i sine konkurrencemuligheder dergennem. Gennem IATA's politiske indflydelse i de enkelte lande føres en barsk diskrimination mod udenforstående konkurrenter, f. eks. det lille og prisbillige islandske luftfartsselskab.

Det spørgsmål, der melder sig, er, hvordan det kan gå til, at et så officielt selskab som SAS, der i realiteten drives af de tre nordiske lande, tilmed i perioder med store subsidier, kan få lov til at føre en så monopol-præget politik med bl. a. de danske myndigheds støtte.

Svaret er nok, at der til SAS er knyttet så megen prestige, at man (d. v. s. de ansvarlige politikere) er hundeaugt for, at der på noget punkt påtøres selskabet en konkurrence, der kunne true dets eksistens eller rentabilitet. Derfor griber man til monopol-

beskyttende foranstaltninger rettet mod udenlandske luftfartsselskaber og indenlandske chartersekskaber. Man viser tilbage for at drage den konsekvens af den politiske filosofi, som dog i hvert fald nogle af regeringspartiernes politikere på papiret beklender sig til, nemlig at kun den frie konkurrence bør afgøre, om et foretagende kan overleve.

De danske flyvejenende, der være sig indenlandsk eller udenlandsk, får lov at betale gennem umøventidigt høje priser. Det er ufatteeligt, at de finder sig i det.

Man kan næppe komme helt bort fra koncessionsordninger i flytrafikken, men grænsen for det rimelige er overskredet, når staten betinger sig, at der betales skyhøje priser

1b Christensen.
(i „Randers Dagblad“)

Sådan skrev Retsforbundet

Hr. statsminister Hilmar Baunsgaard
Christiansborg
1218 København K.

Efter at vi uden forbehold søger om optagelse i EEC, hvor jorderne ligger på omkring den dobbelte højde af det danske niveau, spørges der omstændigt i betolkningen om, hvad regeringen arjer at foretage sig på dette område, før vi er i Fællesmarkedet, da det bærer må antages at være for sent.

Nærlig to spørgsmål trænger sig på:

1. Hvordan vil regeringen sikre, at den store jordpriserigning, som alle forventer ved den politiske beslutning om tilslutning til EEC, kommer hele samfundet og ikke blot de nuværende jordlere til gode?

2. Hvordan vil regeringen afvæge, at danske brugere af jord og grund på urimelige vilkår kommer til at konkurrere ikke blot med danske, men også med fremmede jorderkøbere, der ganske selvfølgelig vil forsøge at sikre sig part i disse værdistigninger, hvorved det må betrykkes, at den danske jord i skæbnesvangre grad går over på fremmede hænder?

Dette er så fundamentale problemer, at befolkningen har krav på et klart og udømmende svar. For Danmarks Retsforbunds Forbundsråd
1b Christensen.

(Retsforbundets Pressefjendeste)

Major P. Westergaard foreslår en professionel hær, der er billigere end den nuværende værnepligtshær, og som kan hjælpe de unge til en uddannelse

Retsforbundet har udgivet et spændende indlæg i forsvarsdebatten. Det er lavet af major P. Westergaard, som for ca. 1½ år siden offentliggjorde en studiehandling, der satte et spørgsmålstegn ved det samfundsekonomisk forsvarelige i at fortsætte med en værnepligtshær.

Major P. Westergaards nyeste indlæg i forsvarsdebatten har form af „En principskitse til et landforsvar“, baseret på frimulighed“ og nogle nok så omfattende „bemærkninger til principskitsen“.

13.000 professionelle soldater i civil erhverv eller civil uddannelse

Major P. Westergaard ønsker opretholdt en dækningsstyrke af samme størrelse som i dag, men den skal udelukkende bestå af professionelle soldater, som skal have mindst 6 måneders uddannelse bag sig, og som har tegnet kontrakt om 4-6 års tjeneste. Efter kontraktudløbet skal de være til rådighed i mobiliseringsstyrken i 10 år.

Men principskitsens hovedidé er, at når hæren slipper for til staldighed at uddanne værnepligtige, så vil den ikke på nogen rimelig måde kunne beskæftige hovedparten af de hvervede soldater, når disse først er uddannet. Derfor må de have fri til at gennemføre en civil uddannelse eller til at varetage et civilt erhverv, blot med forpligtelse til at indtræde i beredskabet, når og hvis der bliver behov for det. Dog skal de deltage i samlet øvelsesvirksomhed i ca. 14 dage to gange om året.

Ingen nye kaserner - men forsvarsskolelegier

I dag foregår der på regimentskasernen rundt om i landet til staldighed en uddannelse af omkring 15.000 værnepligtige, men den vil efter principskitsen falde bort. Det vil i stedet kun være nødvendigt med en løbende uddannelse af ca. 1500 konstabelelever og denne befalingsmandslever, og denne uddannelse bør finde sted i Oksbøl-området. Derfor bør ikke blot de planlagte nye kaserner til 100 millioner kroner pr. stk. spares, men hovedparten af de eksisterende kaserner må sløjfes. De unge professionelle soldater har nemlig ingen brug for kaserner.

Dermed skal der tilbydes soldaterne bolig i „åbne forsvarsskolelegier“ i nærheden af sådanne større byområder, som kan byde på gode uddannelsesmuligheder og civil beskæftigelse for de unge. Dækningsstyrkens forsvarsmateriel, der skal være helt moderne, foreslås anbragt i særlige depoter inden for en rimelig afstand fra forsvarsskolelegierne, sådan at soldaterne hurtigt kan møde op, trække i feltuniformen og starte køretøjerne.

Felthær på 33.000 mand - 20.000 i mobiliseringsstyrken

Principskitsen vil kun muliggøre, at der bliver en mobiliserings-

styrke på ca. 20.000 mand, hvor den gældende forsvarslov foresætter ca. 65.000 mand. De 20.000 mand vil dog være tilstrækkeligt til at supplere de fire såkaldte panserinfanteribrigader i dækningsstyrken op fra 60 pct. til fuld bemanning, og der vil endda være mandskab til at opstille yderligere to mobiliseringsbrigader, ligesom vi har i dag. Der kan altså fortsat stilles en felthær på 33.000 mand.

Til gengæld bliver der ikke mobiliserbart mandskab blandt de hjemsendte professionelle til det traditionelle lokalforsvar. Westergaard finder imidlertid, at lokalforsvarsopgaverne lige så godt eler løses bedre kan varetages af et frivilligt og veludrustet hjemmeværn.

Samfundsekonomisk gevinst på flere hundrede millioner kroner

Bemærkningerne til principskitsen indeholder ret omfattende beregninger over og overvejelser om hærens personelforbrug under forskellige ordninger og om de økonomiske konsekvenser.

I forhold til den gældende værnepligtsordning vil principskitsen betyde en samlet besparelse i samfundets arbejdskraftforbrug på beredskabsopgaven på mindst 11-12.000 mand om året, der altså kan tages til civil produktion. Det vil formentlig betyde en samfundsekonomisk gevinst på omkring 4-500 millioner kroner. Men herhul kommer, at hæren vil behøve at lægge beslag på langt færre jordarealer til læsener og øvelsespladser. Den samfundsekonomiske værdi heraf er ikke gjort op, men den er betydelig. Til gengæld vil det så være nødvendigt at investere nogle millioner i bygning af de nævnte forsvarsskolelegier og depoter.

Billigere for skatteyderne

Som udgangspunkt for overvejelser om, hvad den professionelle soldat bør have i løn, peger major P. Westergaard på 15.000 (Fortsættelse side 2)

Er der noget mere vidunderligt end øbierne fra Californien og Australien - ja, bortset naturligvis fra et rødmeende dansk Cox Ornage eller et fløjlsgrønt Bodil Neergaard.

Indkomstpoltik - en sæbeboble!

Den økonomiske politiks historie, er samtidig historien om bristede illusioner ...

Merkantilisterne i det 17. og 18. århundrede mente, at det gjaldt om at eksportere så meget som muligt og navnlig undlade at importere. Herved steg landets beholdning af ædle metaller - og det skulle betyde rigdom og blomstring.

Illusionerne bristede. Handelen skrumpede ind, selvforsyningen bredte sig, kendetegnet ved privilegier, korruption og smugleri og ved tab af forbudsfrihed og næringsfrihed.

Ikke desto mindre blev dette økonomiske system taget op i det 20. århundrede efter verdenskrisen i mellemkrigsårene. Vi fik en ny-merkantilisme med importrestriktioner, toldforhøjelser og alle mulige opmuntninger til selvforsyning for at spare på udenlandsk valuta.

Illusionerne bristede, og ingen ønskede vel i dag at vende tilbage til 1930-ernes fejlsågnede økonomiske politik, skønt næsten alle den gang bedyrede, at den var en nødvendighed.

Ved den anden verdenskrigs slutning blev planøkonomi det store nummer i den økonomiske politik. Staten skulle regulere import og eksport eller endog overtage udenrigshandelen. Investeringer og produktion skulle reguleres eller bestemmes af det offentlige, som tillige skulle fastsætte, hvad priserne og rentesatserne skulle være.

Illusionerne bristede. Planøkonomien døde af den internationale liberalisering.

Forspilte muligheder

De ansvarlige for dansk økonomi, regeringen og Nationalbanken, mestrede ikke at føre den økonomiske politik, som højkonjunkturen fra slutningen af 1950-erne krævede.

De ekstraordinære gode konjunkturelle betingelser med det stærkt forbedrede bytteforhold i udenrigshandelen og de gunstige afsætningsforhold førte ikke til en sanering og konsolidering af dansk økonomi, men lige det modsatte.

T. h. Vestergaard

Vognmand
Borgvold 21, Viby J.
Telf. (061) 41214

Kr. Hedebrandt

Revisor
Petersborgvej 29, Tlf. (08) 1231 12
9000 Aalborg

OTTO JENSEN

Tømrermester
Søgaardsvej 23
Telf. Gentofte 5048

GUNNAR SØRENSEN

ALT I EL
Bispensgade 39 - Hjørring
Telf. 429

Ved kreditudvidelse og voldsm vækst i de offentlige udgifter fik vi ikke blot aktivtæstigning, men også en lønstigning, prisstigning og rentestigning, stærkere end i andre europæiske lande.

Resultatet var større og større underskud på betalingsbalancen og større gældssætning til udlandet, indtil man havde i en devalvering, som kun gjorde ondt værre.

Den økonomiske politik antog mere og mere karakter af, hvad man kalder „bekæmpelse af inflationen“. Desværre har ligheden med Don Quixotes kamp med vejlmøllerne været slående.

Prisstigningen har man søgt at „bekæmpe“ ved priskontrol eller endog prisstop.

Rentestigningen har man søgt at „bekæmpe“ ved at anmode banker og sparekasser om ikke at forhøje indlånsrenten, ved at rationere obligationsudstedelsen og ved at lade Nationalbanken opkøbe obligationer.

Omkostningstigningen har man søgt at „bekæmpe“ ved at lade staten betale en dyrtidsportion til producenterne.

Slidt har man oplevet det pragtfulde forsøg fra socialdemokraterne om at holde prisløst ned ved at lade skattemøderne betale prisstigningen.

Foranstaltning efter foranstaltning brister som sæbebobler. Lønninger stiger, renten stiger, priserne stiger, og underskuddet på betalingsbalancen stiger.

Et nyt slagord

Slagordet er nu „indkomstpoltik“, der hænger den økonomiske debat som et vejhv fra en revy-vise.

Ingen kan forklare, hvad „indkomstpoltik“ er og endnu mindre, hvorledes den skal realiseres. - Denne betenkelige omstændighed

Ved en „indkomstpoltik“ kan man kun opnå een ting, nemlig en kunstig stigning af efterspørgslen efter arbejdskraft, og hvis der er noget vi IKKE trænger til i den nuværende situation er det netop dette.

Hvad vi dermod i højeste grad trænger til er en offentlig „udgiftspoltik“. Holdt det offentlige op med at forøge udpuvningen af offentlige midler til alle mulige og stadig flere formal, da ville efterspørgselspresset autenatisk formindskes, og alle bekymringer ne for indkomsttigning ville blive overflødige.

E. O.

Monopolvask

I sidste nummer af „Vejen Frem“ blev Monopolstygnets bekendtgørelse om prisstop-disposition for bilreparation gengivet. Det var virkelig interessant læsning i den forstand, at der nu skulle til at gælde mindst 3 timesatser over for kunderne.

Det interessante består jo i, at der usæppe findes mange, der vill kan overholde en sådan bestemmelse - og set ud fra et administrativt synspunkt forekommer den helt ude af takt med, hvad man i givet fald blot har skygge af mulighed for at kontrollere.

Det må formodes, at lønmodta-

Møbelforretnngen
» H Y G E B O «
Sjællandsgade 52-54, Aalhus
Telf. 06 - 12 99 1/6

Trækontoret
Rådhuspladsen 45 - Kbhvn. V.
14 71 32

består imidlertid ikke, at „indkomstpoltik“ tages af topet. - Tværtimod synes det netop at forøge interessen og iveren, og alle taler om „indkomstpoltik“, og bedyrer over for alle tvivlere dens nødvendighed.

Over for at den forbudningsfulhed og ærlige vilje er det næsten synd at strikke hul på sæbebløen, inden den brister af sig selv.

Men i sandhedens interesse må det siges, at man nøgagtig lige så lidt ved „indkomstpoltik“ kan forhindre indkomstene i at stige, som man ved prisstop og rentestop kan forhindre priser og renter i at stige og ved importrestriktioner kan opnå en „grundstg“ handelsbalance.

Ligesom for varer og kapital-disposition gælder det for arbejdskraft, at prisen bestemmes af udbud og efterspørgsel.

På praktisk taget alle samfundsområder er der i dag direkte umangel på arbejdskraft og personale.

Det gælder i landbrug, industri, håndværk og i det hele taget i alle erhverv. Men det gælder også i offentlig administration og virksomhed. Man mangler ingeniører, læger, lærere, præster og postbud, og hospitalsafdelinger må lukkes af mangel på sygeplejersker.

Ved en „indkomstpoltik“ kan man kun opnå een ting, nemlig en kunstig stigning af efterspørgslen efter arbejdskraft, og hvis der er noget vi IKKE trænger til i den nuværende situation er det netop dette.

Hvad vi dermod i højeste grad trænger til er en offentlig „udgiftspoltik“. Holdt det offentlige op med at forøge udpuvningen af offentlige midler til alle mulige og stadig flere formal, da ville efterspørgselspresset autenatisk formindskes, og alle bekymringer ne for indkomsttigning ville blive overflødige.

E. O.

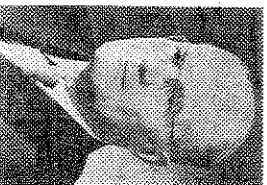
Ole Flygaard

gørne får den samme løn, uanset at der er prisstop-dispensation eller ikke.

For at gøre det rigtig indviklet, får arbejdsgiverne udbetalt pristalsportioner. Når man nu har på fornuftmøden, at statens udgifter stiger - både absolut og relativt som en andel af nationalindkomsten - og kommunerne kom-

TAMPEN BRÆNDER!

M. Kragh Müller

Mon denne leg leges endnu? En ting gemmes. Man leder efter den, og når man nærmer sig gemmestedet, siger den, der ved, hvor den er: „Tampen brænder!“ Eller med andre ord: NU ER DEN LIGE OP OVER.

Dette gælder i høj grad spørgsmålet om Danmarks indtreden i Fællesmarkedet og Fællesmarkedets indtreden i Danmark. - Her brænder tampen. Man er ved at opdage noget, der hidtil var skjult.

Nogle drømmer om dobbelte priser på landbrugsvarer og jord og landejendomme, men de stigende udgifter omaler man ikke.

Lad os nu først tænke os, at optimisterne har ret. Det er villige til snarest at sælge slægtsgården, arbejdspladsen og DANMARKS JORD. Men kommer de slægtet, der trods alt er villige til at dyrke Danmarks jord, må betale den SAMME høje pris PLUS forteneste til Fællesmarkedets købere, hvorved de kommer til at sidde så hårdt i det, at de fleste må give op.

Skal vi virkelig gentage den forbrøderiske dumhed fra den gang harkomskatteerne blev ophævet, hvorved man fjernede en forpligtelse, der hvilede på ejendommen ved overtagelsen og var medbestemmende for prisen? Der er vel næppe en ærlig mand i hele Danmark, der ikke vil indrømme, at man forværedette årlige beløb til de daværende ejere, som ikke forsømt at kapitalisere summen ved salg af ejendommen, så også de næste slægted måtte betale harkomsskatterne, men nu ganske vist til en privat, og så sammen med andre borgere betale andre skatter.

Tænk, om man i stedet havde ajourført de let håndterlige og vel gennemarbejdede skatter, så de nu ikke blot blev bestemt af jordens bonitet, men også af beliggendeværdien, og gennemført både på land og i by!

Det, der tidligere var et tankeeksperiment, er jo nu klart inden for realiteternes synskreds. Tænk, om nogle store Fællesmarkeds-koncerner

mer med en større regning næste år, ja, så forstår man vel godt, at det offentlige, selv om det har EDB-anlæg til sin rådighed, har svært ved at programmere en rigtig og effektiv økonomisk politik.

Tilskudspolitikken medfører

eller -matadorer opkøber al Danmarks jord! Sikke rige vi bliver! - Men når vi så vil købe eller leje et nyt sted, opdager vi, at alt er bestaglagt og knipfelt dyrt. Ja, ejerne kan - som de hvide i Sydafrika - tvinge landets befolkning til at bo, hvor de nye herrer ønsker det, og de kan indkalde fremmedarbejdere, der overtager boliger og arbejdsplads.

Så det, får Folketinget travlt med at lovgive for at afhjælpe denne skandale; men det er bare for sent, for vi er bundet af Fællesmarkedets lænker, som vi selv frivilligt lod os smede i.

Derfor brænder tampen. Det er nu, der skal handles. Det er nu, nu, at den af mange glemtte og glemte sandhed må komme til bære og værdighed, at det er det danske folk, der er den rette ejer af Danmarks jord.

Denne ejendomsret har været ranet fra os. Nu er der grund til at gennemføre denne folkets ret, mens tid er.

Jorden er grundlaget for alt menneskeligt liv (om man så flyver til Månen, starter man på jorden); derfor må jorden ikke bruges som spekulationsobjekt, men overlades til brug for dem, der vil betale fælleskabet en brugsafgift af jorden, enten det så er på land eller i by.

Om afgiften sættes til 1 eller 10 procent er ret uvæsentligt, når blot jorden hvert år vurderes under hensyn til afgiftens størrelse. Så ville alle nye ejere slippe for at skulle både forrente og afdrage jordens værdi og kunne nøjes med renterne (brugsafgiften), og den kapital, der uden en særlig dags arbejde spinder guld på jordspekulationen, måtte søge til produktive formål.

Man søger i dag med lygte og lys efter midler til at standse inflationen. Men den andel i inflationen, som de stigende jordpriser og deres betaling har haft, synes man ikke at have fået øje på. Derfor må jeg råbe: Tampen brænder!

M. Kragh-Müller.

OLE FLYGAARD.

Ligeret til jordværdierne

Debatien om jordlovsafsnittet i arbejdsprogrammet er nu mundt det ud i et forslag fra forbunds- rådet, der er udsendt sammen med dagsordenen til landsmødet.

Denne dagsorden hyder løvrigt på en dyr middag med fest om aftenen, som nok kan give en del medlemmer økonomiske betænkeligheder ved at deltage, udover at tiden til forsvarlig drøftelse af de mange alvorlige problemer for det kommende valg-år bliver beskåret.

I selve forslaget synes der ikke at være meget at feste for - udover det: at der i det hele taget er fremsat et forslag fra forbundsrådet.

Det gør det ikke klarere, at Ole Flygaard, som har været konsulent for det udvalg, der har arbejdet med det, selv kommer med et helt afvigende forslag i sit realkreditudspil, og medlem af udvalget Alf Petersen i et indlæg i V. F. har fremsat tanker om grundskyldsbølets uddeling til alle personer ved at fradrage beløbet. Kr. Kristensen trækker, mens Kn. Kristensen advarer mod at "udlodde" grundskylden.

Forvirringen breder sig ved gennemgang af forslaget, som i hvert fald ikke bliver det, der skaber Retsforbundet den indflydelse, der er en forudsætning for at føre det ud i livet.

Man starter med at: "den konstaterede jordværdi pålignes fuld jordrente til det offentlige." Der- ved forstår man 1% over Nationalbankens diskonto. Derefter vil man opkræve den fulde jordren- te af den vurderede jordværdi gradvis over 36 år og fuld jord- rente af fremtidige konstaterede jordværdistigninger.

Det bliver i realiteten en på- lægning af jordrenten 3 gange. Forhåbentlig har det ikke været tanken.

Provenuet bør anvendes til skattenedsættelse, står der. En vag formulering, der lader vejen stå åben for anvendelse til dæk- ning af stigende udgifter, som nænt bliver resultatet.

Det er kendte vendinger, som af skatteyderne vil blive opfattet som det sædvanlige: påligning af nye byrder.

Andre forslag

Ole Leffman er i V. F. 22.-8. kommet med et mere opsigtræk- kende forslag om: "Skattestop og fordelsafgift", som der er mere "bid" i.

Der er dog den hage ved for- slaget, at fordelæffigten kun skal bruges til at dække samfundets stigende udgifter med og optre- ves, efter som der bliver brug for den. Først på produktionsjord og senere på boligjord.

Det er nok et skridt på vejen, men jordspekulationen standes ik- ke, før stigningen på boligjord også er inddraget fuldt ud, og der er ingen tilbud om nedset- telse af skatter.

Der er fremsat mange andre velmente forslag, som allesam- men indeholder noget godt. Men for næsten alle gælder det, at det er selve det: at få jordrenten ind,

det drejer sig om - uden at gøre opmærksom på det væsentlige, og det, der interesserer folk i al- mindelighed: at de værdier sam- fundet skaber, er noget enhver fra fødsel til grav har ret til af få sin andel af.

Med h. t. inddragningen af den fulde jordrente må jeg helt til- slutte mig Poul Westergård, som i V. F. 20/6 skriver: "Det, folk helt legalt har købt og betalt for, kan de selvfølgelig ikke også skyldte samfundet for, og det vil derfor enten blive betragtet som noget vrøvl eller som overgreb."

Der har da også i flere år væ- ret enighed i forbundsrådet om, at det først og fremmest drejede sig om at inddrage stigningerne i jordens værdi, hvorefter man altid senere kunne tage stilling til, hvad man skulle med de be- stående jordværdier.

Nu vil man pålignе fuld jord- rente på de bestående jordvæ- rdier straks og senere igen over en 30-årig periode, før man kom- mer til de fremtidige stigninger.

Udbyttedeling

Det er på høje tid, at Retsfor- bundet finder sit ståsted og ska- ber klarhed i grundskyldsspørgs- målet, hvis vi skal skaffe os ind- flydelse ved næste valg.

Vagn Bording

Udbyttedeling er ordet i dagens Danmark. Man kan blot ikke rig- tig finde ud af, hvad det er, man

skal dele udbyttet af. Det er det, vi skal kunne forklare.

Der er ikke nogen, der tror på skattenedsættelse mere. Der er ikke mange, der har tillid til offentlige kasser som formidlere af borgernes penge.

Lad os derfor inddrage alle fremtidige stigninger i jordens an- vendelsesværdi i en særlig udbyt- tefond, som politikerne ikke har adgang til at dele ud af.

Til at begynde med er prøvet uet ikke så stort, at det kan undgås, at skattenedsættelser vil drukne i stadig stigende skatteudskriv- ninger uden en samtidig ind- skrænkning af samfundets opga- ver, som der ikke i øjeblikket er politiske muligheder for.

Ved en hævnning af den skatte- fri bundgrænse får børn og un- ge - pensionister i almindelighed antagelig heller ikke - deres lige andel.

Det vil derfor være mere syn- ligt og socialt rigtigt at udbeta- le "udbyttet" til alle, indtil een eller anden kategori af skatter + administration kan afskaffes på een gang.

Så bliver befolkningen klar over, at jordrenten er noget, al- le skal have lige del i.

Vagn Bording.

„Det kan vel aldrig skade at sige, hvad der er rigtigt!“

Socialdemokratiet må være dys- tig til at kritisere den umægtelig også meget uheldige og inkompe- tente regering. Det kan allene fals ikke være partiets evne til at pro- ducere konkrete kvalificerede al- ternativforslag til regeringens økonomiske politik, som giver partiet den fremgang, det ifølge Gallup står til.

Ved Folketingets afslutning i sommer offentliggjordes en 12- punkts plan, der allerede er lyk- kelig glemt. Den var heller ikke bedre værd. Og nu har landets største parti igen demonstreret sin fattigdom ved det tåbelige forslag om et statslån på 5-800 millioner kr. til nedsettelse af fødevarerpriserne og øget boligsikring. Belært af skarp kri- tik af forslaget synes man dog nu klar over, at det ikke kan stå alene. De supplerende forslag, man nævner, bl. a. genindførelse af obligationsrationeringen og bil- ligere lån til erhvervslivet, er imidlertid hverken særlig origina- le eller effektive. Det første har været prøvet før, uden at resul- tatet opmuntrer til efterfølgelse, og det andet vil blot betyde en udvidelse af rentesubsidierne fra boligsektoren og værtsindustrien til andre dele af erhvervslivet; eftersom disse subsidier netop er en af årsagerne til vanskelighe- derne, kan man ikke just kalde ideen genial.

Mod forslaget om statslån til nedsettelse af forbrugerpriser- ne på fødevarer kan rettes nøje- tag den samme kritik som mod regeringens fantastiske påfund om tilskud til arbejdsghvernes be- taling af dyrtidsportioner. Mono- pollisynet har ingen jordisk chan- ce for at kontrollere, om pris- nedsettelserne bliver effektive el- ler bare går i foretængendernes lom- mer. Det er et fortænkt skrive- bordsforslag uden relation til vir- kelighedens vilkår. Det er et bil- ligt forsøg på doktorens på sym- tomer uden at miste popularitet, og det er derfor velegnet til brug for Socialdemokratiets partitakti-

i og for sig er uønskelig, og at den kun kan gennemføres i kor- te perioder. Det har jo vist sig, at pris- og avancekontrol har væ- ret umuligt at effektuere, lige- som en eventuel lønkontrol om- gående vil blive omgæet med sort- børsleninger (hvis man tvivler, så se til Holland, hvor indkomst- politikken også brød sammen).

4

Hvad der forekommer uforståe- ligt er, at en regering, der kal- der sig liberal, ikke udnytter de selvregulerende kræfter til bunds, før den indlader sig på tvivlsom- me indkomstpolitiske eksperimen- ter. Når den ikke gør det, skyl- des det ikke manglende råd fra økonomer og andre eksperter, jfr. Det Økonomiske Råds formands- skabs og Byggeriets B & W-rap- ports udrædninger vedrørende bygge- og boligpolitikken.

En økonomisk politik, der tager hensyn til, at jorden - modsat alle andre varer og produktions- midler - er en ureproducerbar størrelse, og som i øvrigt udnyt- ter de selvregulerende kræfter, er, hvad landet har brug for, hvis inflationen skal bremses, konkur- renceevnen forbedres, spekulation i arbejdsmfri gevinster forhindres og udnyttelsen af vore produk- tionskræfter blive optimal.

I dag er fast ejendom det ene- ste sikre investeringsobjekt. „Jyl- lands-Posten“ har i en enquete spurgt nogle mennesker, hvad de investerer i; svaret er enslyden- de: jord og fast ejendom. Eller som Holstebroes politimester siger:

„Det eneste sikre er fast ejen- dom, så det gælder om at kom- me ud til Vesterhavet og sikre sig en grund, før vi træder ind i Fællesmarkedet. For mit eget vedkommende vil en sådan grund om 10-15 år kunne ind- bringe tilstrækkeligt til, at jeg kan købe en ejendelighed og få det godt på mine gamle da- ge.“

Det Radikale Venstres forretningsudvalg erklærede forleden, at der ikke var råd til indkomst- stigninger. Gælder det også for Holstebroes politimester og tusin- der og efter tusinder med ham - for slef ikke at tale om de store jordspekulanter, der profi- terer af de fire gamle partiers aldeles utilstrækkelige jordlove og illusoriske kapitalvindings- og frigørelsesafgifter?

KRONIK

Af Ester Boserup

Underbefolkning som bremseklods

Hvordan kan det være, at man- ge udviklingslande, blandt andet i Afrika, endnu står på det aller- første, mest primitive stadium af udviklingen?

Det første vi bør lægge mærke til, når vi søger at svare på dette spørgsmål er, at alle de udvik- lingslande, der er længst tilbage i økonomisk udvikling, er meget tyndtbefolkede lande. Vier så vant til at høre om overbefolkning i udviklingslandene som en væsent- lig årsag til deres fattigdom, at det helt overses, at underbefolk-

i det tyvende århundrede; det kan være de fabriksfremstillede stof- fer, nogle af beboerne er iført, el- ler måske en ekstra hytte, der tjener som skole.

Et tyndt befolknet kontinent

Her i Danmark var vores primi- tive oldtidsbopladser blevet afløst

af rigtige landsbyer, før end vikin-

gerne drog ud på deres togter. I

Afrika, derimod lever det store

flertal af befolkningen endnu i be-

byggelser af denne primitive bo-

pladstype. Når man skal finde

forklaringen på, at Afrika er så

langt tilbage i udvikling, er det

naturligt at hæfte sig ved isola-

tionen i det indre af dette enorme

og tyndtbefolkede kontinent. En

befolkning, der lever i ganske

små grupper spredt over uhyre

afstande, kan ikke opretholde et

vejnæt. Navnlig er det helt umu-

ligt i regnfulde tropiske områder,

hvor veje og stier snart bliver

overgroet af den naturlige vegeta-

tion, hvis der ikke er regelmæssig

og tæt trafik på dem. Og når der

Ester Boserup er for- mand for Rådet for Udvik- lingsforskning. Modtog i år Rosenkjerprisen. Artiklen er et uddrag af det første af en række radioforedrag, som i den anledning blev holdt i Danmarks Radio, og som til efteråret udsendes i bogform af Mellemfolkeligt Samvirke.

OM OLE FLYGAARDS REALKREDIT

Skal vor sparsomme kapital i stedet for til arbejdsfri spekulation ledes til productive investeringer, er det en **undgåelig forudsætning**, at spekulationen i jord og fast ejendom stoppes. Det kan den, viser fakta, kun blive gennem en jordbeståtning, som løbende og øjeblikkeligt, når der er konstateret, inddræger de natur- og samfundsskade jordværder. *Man slipper ikke uden om fuld grundskyld.*

Hvis dette følges op af en frigivelse af huslejene, afvikling af parcelhuslejernes tvivlsomme skatteprivilegier og omlægning af boligkrtingen, så den kun tilfælder de socialt vanskeligt stillede, vil der være sat bom for jord- og boligspeculationen og de ulykker den retter mod vor økonomi.

Hvis man så derudover afviklede de øvrige erhvervsusbider, liberaliserer udenrigshandelen (ikke mindst over for udviklingslandene), gennemfører - og håndhæver - forbud mod konkurren-

Ib Christensen

cebegrensende pris- og markedsaftaler og grundligt sanerer hele statens udgifts- og tilskudspolitik, vil vi nå enden videre.

De fåre gamle partier ved udmærket, at det er noget i den stil, der skal til. Men de ved og så, at indflydelsesrige kapitalforløsser og store vælgergupper vil føle sig voldkom angrebet af sådanne foranstaltninger. Derfor vil en fornuftig, konsekvent og fremsynet økonomisk politik ikke blive gennemført. Men det kan vel aldrig skade at sige, hvad der er rigtigt...

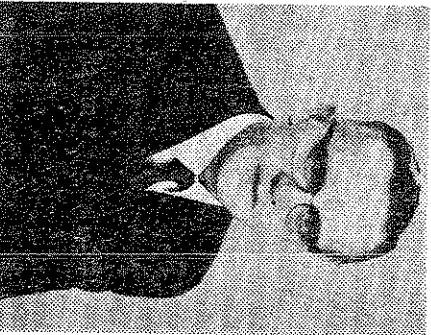
Ib Christensen.

(i „Information“)

ingen veje er, kan befolkningen ikke forsynes udefra, de må selv producere alle deres daglige fornødenheder. Desuden har de intet motiv til at producere mere end hvad de selv skal bruge, fordi varer produceret med salg for øje ikke kan nå frem til de nærmeste markeder uden store tab og omkostninger. Beboerne i bebyggelser, der ligger isolerede midt i store vejløse områder, må derfor nødvendigvis være fattige folk, som kun producerer til eget forbrug og ikke kan forbedre deres produktion ved at specialisere sig og benytte gode redskaber.

Når befolkningen i de tyndbefolkede udviklingslande i Afrika og andetsteds i verden lever så spredt, hænger det sammen med, at de skaffer sig føden ved det såkaldte svedjebrug. Det er det samme landbrugssystem, som også benyttedes af beboerne på vore oldtidsbopladser.

Det kaldes svedjebrug, fordi man begynder med at afsvide el-lers brænde de træer og buske, der vokser på det stykke jord, man vil dyrke. Når man bruger svedjebug, dyrker man ikke den samme jord ret mange år. Men op-giver marken, når høsten begynder at blive mindre god, fordi ukrudtet breder sig og jorden bliver godes, og så begynder man på et nyt sted, hvor der er ubenyttet jord.

Svend Gøthage

Videre hævder O. F.: „Når der fortsat er boligmangel, hænger det sammen med, at befolkningen med en forløjet levestandard stiller stadig større krav både med hensyn til lejlighedsens størrelse og kvalitet. Det forhold, at velsesadere har været faldende, har også været med til at skaffe en større efterspørgsel efter boliger.“

Påstanden er sikkert rigtig, men hvad vedkommer det lovgivningsmagten? Når der, trods højkonjunktur og høj beskæftigelse inden for byggefagene, stadig er mangel på boliger, skyldes det i første omgang, at almindelige mennesker ikke kan betale de huslejer, som opstår p. gr. a. kapitalisering af jordrenten, høj effektiv rente og et fagforingsmonopol, der modvirker rationalisering af byggeriet - eller sagt med andre ord: at arbejdslønnen i de produktive erhverv er blevet reduceret af de store arbejdsvinster i stedet for at koncentrere sig om at fjerne dem, og hævder samtidig, at lavtlønsproblemet skal løses af det offentlige. Han „formoder“, at der er et indlyrdes forhold eller en vekselvirkning mellem høje lønninger og arbejdsvinster inden for byggefagene, hvilket sikkert er meningsløst.

O. F. vil beskutte inflationsgevinster i stedet for at koncentrere sig om at fjerne dem, og hævder samtidig, at lavtlønsproblemet skal løses af det offentlige. Han „formoder“, at der er et indlyrdes forhold eller en vekselvirkning mellem høje lønninger og arbejdsvinster inden for byggefagene, hvilket sikkert er meningsløst.

I Kenya's naboland Tanzania har vi et lignende problem. Regeringen prøver energisk på at få befolkningen til at flytte sammen i nyoprettede landsbyer. Men Tanzania er meget tyndere befolket end riksyustammens område i Kenya, og det er derfor ikke mærkeligt, at det går langsomt med denne samling af befolkningen i Tanzania. Det er endnu for tidligt at sige, om Tanzania-regeringen vil have mere held med sig, end kolonienbedsmændene havde her og i de tyndt befolkede afrikanske lande.

Befolkningsstigning skaber fremgang

Når svedjebruget er så nemt, at afrikenerne hænger fast ved det til den dag i dag, hvorfor er det så forsvundet for mere end tusinde år siden både i Danmark og i mange andre dele af verden? Forklaringen er simpel, og jeg har allerede antydet den. Svedjebruget kræver store arealer pr. familie, når man medregner de arealer, der ligger brak. Denne

rigtigt, men forslaget om at beskutte de arbejdsfrie indkomster i stedet for at fjerne eller reducere dem, er vel egnet til at skaffe O. F. finansministerposten i en socialistisk regering - men ikke til at fremme Retsforbundets mål: at vi ikke skal tvinges til at yde vore medmennesker arbejdsfrie indlægger.

Retsforbundets principielle stilling til skatter er vist nok stadig den, at skatterne skal afvikles, og at det skal ske ved, at man hæver den skattefrie bundgrænse, samt at alle de „kun-stige“ statsfunktionærer sikres væk, og provenuet af de arbejdsfrie indlægger føres ind i samfundets kasser, ikke ved en form for kapitalvindingsafgift, men ved en jordrentesværelse, der sikrer „En- hver sit“.

Fra boghviden:

Forureningsproblemer

For den bedst mulige løsning af forureningsproblemerne er hele befolkningens interesse og medvirken nødvendig, og derfor er det ikke nok, at politikerne hurtigt muligt får gjort deres arbejde; det er lige så nødvendigt, at der bliver givet omfattende oplysninger, der kan skabe denne medvirken og fastholde den.

„Dagens forureningshistorie“, sådan som den fremtræder i radio og presse, fortæller fortrinsvis om skader, der er sket, eller om kæpheste, der skal rides. Den har sin mission, men den giver sjældent en forståelse af, hvad det er, der er ved at ske, og den får aldrig problemerne til at fremtræde som en helhed.

En sådan helhed findes i en lille bog, „Forureningsproblemer“, der fornyligt er udkommet hos Haase & Son under redaktion af Joachim Jørrik.

Aldelingsbestyrer Chr. Sta-pel, cheffingenør Jørgen Petersen, cand. mag. Theodor Andersen, cheffingenør Aaserker Aarhrog og dr. tech. Knud Hansen, der er eksperter på hver sit felt, har delt opgaver mellem sig. De har skrevet med en smittende veloplagthed og ikke uden humor, hvilket gør bo-

nenne form for landbrug er derfor dømt til undergang, når befolkningen vokser ud over et vist punkt, så der ikke mere bliver jord nok til at fortsætte med de lange brakperioder.

I det meste af Danmark synes svedjebug at være forsvundet i løbet af det første årtusinde efter Kristi fødsel, hvor den danske befolkning voksede stærkt. Men i tyndbefolkede egne af Jylland fandtes der endnu omkring år 1200 et mellemstadium mellem svedjebug og mere intensivt landbrug, som kaldes alsedebug. Under dette system dyrkes jorden uafbrudt i 8 år og ligger derefter brak i 8 år. Ganske det samme system benyttes i dag i de mest tætbefolkede distrikter i Nigeria, hvor stærkt befolkningstvekst har tvunget befolkningen til at opgive det egentlige svedjebug.

Man kan altså konstatere, at befolkningstigning tvinger til op-givelse af svedjebug og til indlægger en bedre udnyttelse af arealer. Til gengæld får man et lavere udbytte pr. arbejdstime og må derfor arbejde mere. Det er klart, at sådanne ændringer af landbrugsmetoderne kun indrøres, når befolkningens tvinger dertil. Spørgsmålet om, hvorfor landbruget og bopladserne i Afrika er forblevet på et så primitivt stadium helt op i det tyvende århun-

Når dette er sagt, kan jeg overlade til Kr. Kristensen og Alf Petersen at kræve O. F. til regnskab for, at han som „konsulent“ for grundskyldsudvalget har valgt at fremsætte sit eget grundskyldsforslag i forbindelse med det forslag til principbeståning, jeg har følt mig forpligtet til at kom-menerer.

For desværre er grundskyldsaf-snitlet hos O. F. også behæftet med nogle fejl, men disse kan der rades bod på ved at støtte det forslag, som Hansa Juul har fremsat om at opfordre det kom-mende forbundsråd til at lase op-gaven i forbindelse med omredigering af arbejdsprogrammet.

Svend Gøthage.

gen let læselig, selv om der fore-kommer stof og problemstillinger, der vil være fremmede for mange, og selv om et af afsnittene har flere fremmedord, end det var strengt nødvendigt (dette afhjæl-pes dog af en ordbog).

Der gives en baggrund for proble-mernes opståen og udvikling og dertilmed en klarlæggelse af de- res sammenhæng med samfundets og industriens udvikling. Vi får et indblik i problemernes natur og omfang og i de vanskeligheder, der vil være at overvinde for, som en af fortællerne skriver, at vore naturrigdomme kan bevares til glæde og gavn for os selv og kommende slægter, og så arbejder, badejager og andre fortærfølle vandorgansmer fortsat kan bolivres sig i bølgene den blå.

Teksten er brudt og suppleret med udmærkede forklarende tegninger og fotos.

Selv om bogen med sine 150 sider ikke rummer alle detaljer, så berører den dog så at sige alle områder på en så fornem måde, at den bør læses af alle, der inter-esserer sig for forureningsproblemerne - har man ikke interessen på forhånd, får man den ved læsningen

J. P. Skov.

drede, må altså besvares med, at der i Afrika har manglet tilstrækkeligt befolkningsspes til at tvænge befolkningen til at ændre landbrugsmetoder.

Man kan så spørge, hvorfor be-folkningerne i Afrika er vokset langsommere end befolkningen i Danmark? - Man kan pege på mange mulige årsager, lige fra tropiske sygdomme til stamme-krige og slavejagter.

Det er værd at mærke sig, at det kun er 3 procent af Afrikas jod, der er under dyrkning sam-tidigt. Nok er der store ørkener i Afrika og en del bjerggydte om-råder, men de udgør dog langt under halvdelen af arealet. Nogle eksperter regner med, at det skul-le være muligt at tilsæ eller til-planke til ganske så store arealer, som man har under dyrkning i dag. Det er derfor kun i de mere tætbefolkede dele af Afrika, at man kan vente, at befolkningstigning preser snart vil udbydde svedjebug og skabe en så stor be-folkningstæthed, at det kan betale sig at forsynre landdistrikterne med veje og andre moderne be-kræftelser, som nogle af reger-ingerne gør for at få befolknin-gen til at flytte sammen i lands-byer i de mest velbeliggende og frugtbare egne, er derfor langt fra overflødig.

Esther Roserup.

De tvivlsomme EEC-velsignelser!

Ikke alle landmænd nærer den skeptikere, som bekendt. Igennem skyndet på, at en dansk indtræden i Fællesmarkedet vil skabe de og på adskillige møder - herunder slaraffenlandstilstande for landbrugserhvervet, som folk af Andersens type på 13 år talmodigt fortsat forlægger.

Går. Jens Kirk - "høvdingen fra Thy" - er én af de udtalte

Retsforbundet i Herstederne

har den 26.-8.-70 tilskrevet kommunalbestyrelsen i Herstederne som følger:

Når kommunalbestyrelsen skal behandle og vedtage driftsbudget for 71-72, må den, vel at mærke hvis den da ønsker at styre Herstedernes økonomi på en forsvarlig måde, stille følgende 6 spørgsmål:

1. Hvilke afledede virkninger vil driftsbudgettet for 71-72 få for de kommende års driftsbudgetter?
2. Hvilke afledede virkninger vil den lånoptagelse, der bliver foretaget i 71-72, få for de kommende års driftsbudgetter?
3. Hvilke investeringer skal der foretages fra år 72 og i de følgende år, f. eks. til og med år 76, og hvor mange ikke investeringskrævende aktiviteter skal der iværksættes i samme tidsrum?
4. Hvordan vil de i spørgsmål 3 nævnte aktiviteter påvirke de enkelte års driftsbudgetter?
5. Hvordan vil indtægtsforløbet blive for kommunen fra år 72 og i de kommende år, f. eks. til og med år 76?
6. Hvilket skattestryk kan borgerne forvente i årene fremover?

Det beklagelige ved situationen er blot dette, at kommunalbestyrelsen ikke kan få svar på disse spørgsmål, idet der ikke er udarbejdet anlægs- og driftsbudgetter længere end til og med finansåret 71-72.

Retsforbundet i Herstederne finder dette endog meget beklageligt, og vi tillader os derfor at stille forslag om, at kommunalbestyrelsen ved første behandling af budgettet 71-72 tirsdag den 8. september vedtager, at der inden anden behandling af budgettet bliver udarbejdet 5-årige anlægs- og driftsbudgetter, således at kommunalbestyrelsen har et fornuftigt og rimeligt grundlag af træffe sine økonomiske beslutninger ud fra.

ARBEJDERKLASSEN

Arbejderne er ikke blot henvist til lavere lønninger, men også til de løseste ansættelsesforhold. De må således finde sig i at blive sat på gaden, når der ikke længere er brug for dem, f. eks. fordi de er blevet for gamle, for langsommelige eller overflødige på grund af strukturalisering, fordi samfundsmagten griber reguleringe

Evald M. Sørensen

ind eller andet. Opsigelsesvarslet varierer fra tre til fjorten dage. Ja, i værste fald kan en arbejder blive fyret på stedet. Nægter han herefter at påtage sig det arbejde, som anvises ham af det offentlige, bortfalder hans understøttelse. - Jeg kan i den forbindelse ikke lade være med at henvise til en dagbladsnotits, af hvilken det bl. a. fremgik, at hundrede mand nu var sikret fast beskæftigelse i tre måneder på Aarhus Flyvedok & Maskinkompagni. Hvad mon en ikke-arbejder ville sige til tanken om fast beskæftigelse i tre måneder? Eller - hvad mon han ville sige til at blive afskediget hvert år i sin juleferie? I de sidste tre år har arbejdsløshedsprocenten ligget dobbelt så højt om julen som normalt, fordi det for flere virksomheders vedkommende er

blevet almindeligt at holde lukket mellem jul og nytår, og så har det vist sig mest problematisk at sende arbejderne hjem. Funktionær og tjenestemænd kan derimod holde ferie i denne periode - uden at miste deres løn. Bliver en arbejder ramt af sygdom, får han de første dage hverken løn eller hjælp. Derefter andrager sygdomspengene kun 80 procent af hans fortjeneste! En tjenestemand eller en funktionær får derimod fuld løn under sin sygdom, og han får det fra sygdommens begyndelse! Og mens de fleste arbejdere går ned i løn med stigende alder, sker der det modsatte for tjenestemændene og de bedst stillede funktionærer. Desuden får tjenestemænd og visse funktionærer ofte kortere arbejdstid og længere ferier end arbejderne, skønt man skulle synes, at arbejderne havde mindst lige så stort behov for rekreatiønstid, når man tænker på de krav, der stilles til arbejdsintensiteten på mange arbejdspladser. Men trods det opslidende arbejde har arbejderne fortsat den længste arbejdstid og de korteste ferier. Det er "kun" fysisk arbejde - eller hvad argumenterne nu kan være for denne forskelsbehandling?

En af de få muligheder, arbejderne har for at forøge sin indtægt, består som bekendt i, at han sender sin kone ud på arbejde. Den voldsomme stigning i antallet af kvinder på arbejdsmarkedet tyder blandt andet på, at det er en fremgangsmåde, der bruges i mange arbejderhjem - med det resultat, at hustruen bliver pålæggelse en meget stor arbejdsbyrde. Den ganske vist meget ringe arbejdstidsforkortelse, mændene har fået del i, omfatter altså ikke de udearbejdende, gifte kvinder. I det omfang, de stadig i "mandssamfundet" skal passe både deres hjem og arbejde, får de herved deres samlede arbejdstid væsentligt forøget. Iøvrigt kan det for mange kvinder, der arbej-

vet udtryk for betænkelighed. - Husmandsforeningerne har givet udtryk for ængstelse for betydningen af udlændinges opkøb af dansk jord i forbindelse med en dansk optagelse i EEC - en ængstelse Retsforbundets forbundsråd har bakket op ved en forespørgsel over for regeringen om, hvorvidt denne har overvejet modforanstaltninger (gengivet andetsteds i bladet).

Og også Tolvmandsforeningerne har øje for andet end paradistilstande forude. „Tolvmandsbladet“ har fornylig beskæftiget sig med problemkredsen i en artikel, hvori det bl. a. hedder:

„Fællesmarkedslønde omstiller deres produktion til fri konkurrence. Der trækkes på skuldrene ad danske påstande om, at dansk landbrug med letthed kan udkonkurrere bl. a. Tysklands landmænd, som endnu kører med stude“.

- I virkeligheden får danske landmænd meget svært ved at klare sig i fri konkurrence i markedet, når de bebudede prisfald på fødevarer sætter ind. Koncentration af produktionen i de effektive brug er i fuld gang, og der tales åbent om, at ca. 10 pct. af de nuværende landmænd stort set vil overtage hele produktionen og kunne øge den betydeligt, mens de øvrige landboere vil leve af at sælge byggegrunde og arbejde uden for bedriften.

Hvor længe kan Anders Andersen mon fortsat få landboforeningernes folk til at holde kikkerten for det blinde øje i henseende til bedømmelse af de reelle muligheder i EEC?

der på fabrik, være et problem at få deres børn passet i arbejdstiden. Ofte begynder deres arbejde, før børneinstitutionerne åbner. Tilsvarende kan det for de kvinder, der er butiksansatte, være et problem at afhente børnene, fordi disse mødres arbejdstid strækker sig ud over børneinstitutionernes åbningstid. Særlige transportvaner og skiligheder opstår for de kvinder, der har fabriksarbejde i de større byer, hvor mange virksomheder ofte er flyttet ud i byens periferi. Man kan vist roligt sige, at de børn, som skal hentes ud af sengen midt om natten, for at de kan nå at blive transporteret frem til "opbevaringsstedet", mens foreldrene er på arbejde, og de kvinder, der ofte står for transporten, hører til dem der mærker mindst til det danske samfunds såkaldte velfærd!

På arbejdspladsen udsættes kvinden for diskrimination på den måde, at hun må påtage sig det mest underlegede og tunge arbejde, som mændene forstæeligt nok ikke ønsker at udføre, såfremt de kan blive fri. Endvidere må man med skam konstatere, at ligelønnen endnu kun er slået igennem de færreste steder. Det er endelig dem, der oftest må sørge for hjemtransporten af børnene, for diverse indkøb og sluttelig det huslige arbejde derhjemme. Hvor megen tid har de under disse omstændigheder til sig selv?

Evald M. Sørensen
(i „Rangers Dagblad“).

Ret og Frihed

Retsforbundets månedsbld

Ekspedition: Retsforbundets

Ved Stranden 8 - København K.
sekretariat

Breve fra læserne

Fuld, ikke halvfuld

Hakon Sand skriver, at det, år og 4 pct. det fjerde år - og fortsat, indtil jorden kan erhverves uden købesum. - hidtil kendte forslag vil derimod ikke kunne give fuld grundskyld.

Jeg har for mange, mange år siden sagt, at fuld grundskyld kan afløse alle andre former for indtægt til samfundet, og jeg har gentaget det mange gange siden.

Knud Tholstrup.

☆

Finanspolitik, og nu måske snart også indkomspolitik, er ikke sagen!

Jeg tror, man må til at erkende, at der er noget om, at der skal lovgives således, at de arbejdsfri gevinster kommer os alle lige til gode, man må til at interessere sig for jordpolitik.

(Fork. af red.)

Rønne, den 23.-8.-1970.

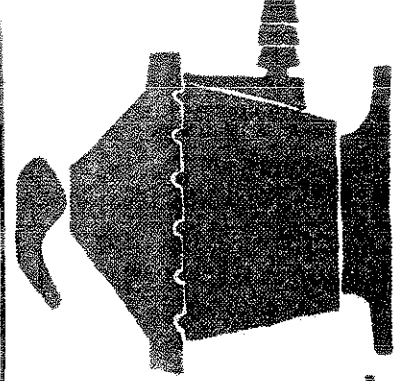
Hansa Juhl.

☆

Parodi

Det er længe siden, man har set større parodi på en lov end den nuværende lukkelov. Da handelsministerens forslag på en liberalisering af lukkeloven strandede på hård modstand fra H.K. og detailhandlerforeningens side - der kun ønskede, at alt skulle være som det var og forblive som det er uden hensyn til forbrugernes ønsker, - fik man en lukkelov, der stort set opretholdt de hidtidige lukketider, men gav kommunerne lov til at dispensere i somme områder og af hensyn til turistene, men samtidig fik man et ankenævn, der efter anmeldelse fra brancheforeningerne har kunnet ophæve kommunernes dispensationsret. Sikken et illusionensnummer. Iøvrigt er lukkeloven gennemhullet som en si, butikker på Hovedbanegården må holde åbent hele døgnet, i Nykøbing Sj. holder man åbent, som man altid har gjort, da man regner sig for et sommerhusområde, og på en lille ø, jeg kender, har der aldrig fundet over gevind.

I forfamskelse drejes der skif-

Kun Kosangas har

STIKKERHEDSHAT!

Det danske Kosangas-system antyder i dag i mere end 50 lands over hele verden. Kosangas-tilførsel - verdens største gasterferiade - viser det danske flag på alle 7 verdenshæder. Der er mange drager til Kosangas-systemet succes. En af dem er, at kun Kosangas har stikkerheds-hat!

Kosangas

meest moderne

Hvor længe gider de effektive være det?

I Hammerum Landbrugs- og Husboldningsskoles elevblad har skolens forstander I. Toftedal-Andersen skrevet en artikel under overskriften "Effektivt samfund". Efter nogle indledende overvejelser om mulighederne for fortsat at effektivisere landbrugsproduktionen - overvejelser, der er inspireret af et besøg på en chokerende effektiv kvægfarm i Syd-England - følger forstanderen et par iagttagelser til og stiller et alvorligt spørgsmål til overvejelser:

Den ene, at dette såkaldte effektivitetsjag opfattes meget forskelligt af mennesker. Nogle kan se, at sagen har flere sider, gode og mindre gode. Andre ser især på de muligheder, der opstår for at blive velhavende - eller for, og det er væsentligt, dog at overleve økonomisk, ja, som den måske eneste mulighed for at overleve. Så er der nogle, der reagerer imod af vel forskellige grunde. Det kan være, fordi de ikke kan se nødvendigheden af det.

vendigheden af eller mulighederne deri, eller det kan været bundethed af traditionen, men udviklingen fortsætter, for hele det producerende samfund uden at spore alle om forlovet.

Men den iagttagelse, jeg gerne vil slutte med at nævne, er foruroligende og paradoks. Det synes, at visse dele af samfundet er i fuld gang med at indrette sig højest ineffektivt på resultaterne skabt af de effektive. Jeg har inden for rækkevidde den forskel, der er i de barske krav til landbruget om effektivitet - og de gælder vel også i samme grad til hele den værdifulde del af eksportindustrien iøvrigt - og så kravene, eller rettere manglen på krav til effektiv og billig administration i dele af det statens bestemmer, nemlig skolernes kontoradministration. Den må gerne koste millioner. Det synes ikke at være en isoleret iagttagelse. I

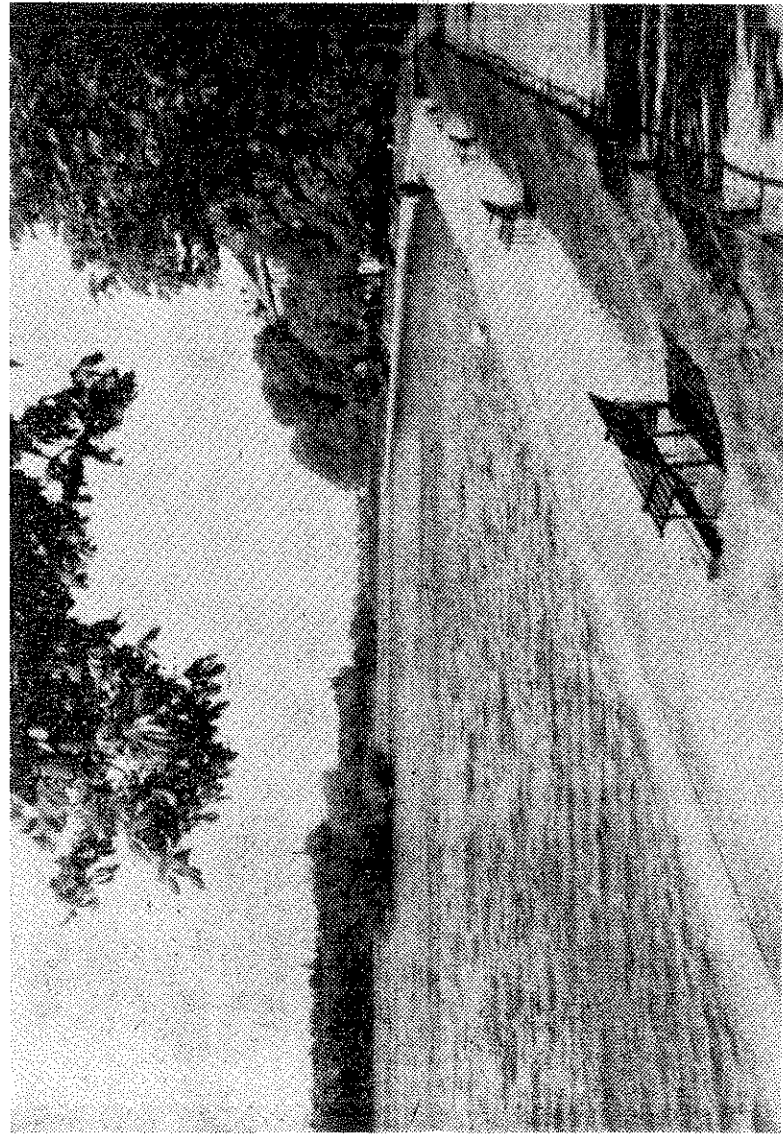
dag meddeltes, at kildeskatteadministrationen, der oprindeligt var kalkuleret at kræve 300 millioner, må udvides til et personale på 1000 mennesker. Det kan man da kalde en regnefejl af format.

Noget lignende foregår for tiden inden for administrationen af storkommunerne. Deres stab bliver større end de delte kommuners samlede stab.

Hvis disse nævnte eksempler ikke bare har deres grund i overgangsvanskeligheder, ja, så bliver vi jo simpelthen snydt.

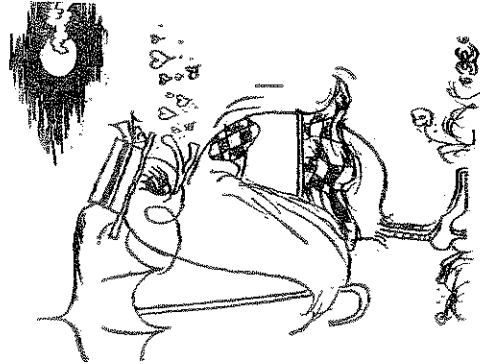
Det kan gå sådan, at hele den fordet, som skabes af effektive, opfindsomme mennesker i produktionslivet, plottes væk og mere til af et aleneagtigt, anonymt og temmelig ansvarsløst samfundsmaskineri.

Hvad så på lidt længere sigt? Hvor længe vil de effektive gide være det?

Københavnerne på det indre Østerbro, og dem regner „Vejen Frem“s redaktionsmedlemmer sig til, glæder sig med en anelse skadefryd over, at det ikke lykkedes det socialdemokratiske flertal på Rådhuset at lokke trafikministeren til at anbringe en stinkende motorgade ude i Sortedamssøen. - Guldborg ville ikke betale, hvad vandalske skulle koste, og overborgmester Urban Hansen kunne ikke. Og svanerne glæder sig.

UGENSHAK

Det forlyder, at Jens Otto Krag's næste finanspolitiske udspil går ud på at bruge provenuet fra brændevinseskatten til at billiggøre det populære produkt. Regeringen skal efter sigende være interesseret.

Retsforbundets landsmøde

Det er næste weekend, den 12. og 13. september, Retsforbundet holder sit store ordinære landsmøde på hotel MERCUR i Viby ved Aarhus.

Mødet varer fra lørdag morgen kl. 9,00 til søndag eftermiddag kl. 17,00.

Lørdag formiddag går hovedsagelig med beretninger, mens eftermiddagen går med oplæg og debat om Retsforbundets fremtidige politik.

Søndag formiddag drøftes forslag til landsmødet fra såvel forbundsråd som medlemmer. De betydningsfulde valg af landsformand og forbundsråd finder sted lige inden frokost kl. 11,45.

Efter frokost fortsætter den politiske debat, koncentreret omkring forslaget til resolution. Derefter skal der drøftes medlemsblad og foretages visse valg.

Pow...

VEJEN FREM

RETSPOLITISK UGEBLAD

36. årgang - Nr. 36 - 5. september 1970

Kvindelig folketingskandidat søges!

På vort kandidatkollegium i København er der endnu et par ledige pladser, der ønskes besat af en energisk dame med fornuftige, markante, ja, gerne revolutionerende politiske standpunkter, inden for Retsforbundets program.

Der tilbydes meget frie arbejdsvilkår, f. eks. til selv at skaffe stillere og vælgere, til at dele oplysnings- og valgmateriale ud, til at skrive i de lokale blade og i det hele taget være på barrikaderne ved enhver lejlighed.

Der tilbydes endvidere et godt kamratskab samt effektiv og loyal støtte fra det øvrige kandidatkollegium, og - for den helt rigtige - muligheden, ja, endog sandsynligheden for en plads i Folketinget på dettes løn- og ansættelsesvilkår iøvrigt.

Hvis De føler Dem i besiddelse af ovennævnte kvalifikationer og iøvrigt er tiltalt af betingelserne, eller kender én, De mener er velegnet, bedes De snarest henvende Dem til formanden for Retsforbundets Københavnsafdeling:

THYGE NIELSEN, I. E. Ohlsensgade 81,
2100 København Ø. - Telf. TRia 3276.

Det er svært

For nogle dage siden fik undervisningsministeren besøg af vrede pædagogstuderende, men da ministeren var i Aalborg, modtoges de studerende af direktør H. Jensen, der meddelte de unge mennesker, at hr. Helge Larsen - gerne ville tale med dem om det, der lå dem på hjerte: mangel på børnehaver- og fritidspædagogseminarer, onsdag eller torsdag.

De 19 pædagogstuderende blev vrede og lod deres vrede manifestere sig i en „besættelse“ af det tomme ministerkontor i Fredens Riksholms Kanal, der tre timer senere ved politiets mellemkomst blev bragt til ophør.

Nu var det ministerens tur til at blive vred. „Efter en sådan optræden er enhver diskussion med mig udelukket“, udtalte Helge Larsen til R.B.

Demonstrationsdeltagerne udtalte i en resolution bl. a., at planlægningen af deres uddannelse er et udtryk for de kapitalistiske interesser, som regeringen arbejder

for. Disse interesser plejes, fordi borgernes penge skal anvendes til profitabile formål, som gavner en meget lille procentdel af befolkningen. Så vidt de unge bernevogter-studerende.

De unge mennesker skænkter det åbenbart ikke en tanke - forståeligt nok, måske - at når de mange børnehaver- og fritidshjemspædagogseminarer bliver en realitet, så er det første, der sker, at det maksimale antal unge mødre strømmer til fabrikkerne, hvor „borgernes penge“ anvendes til profitabile formål, som gavner o. s. v. ... Og det kunne de næppe have gjort, hvis ikke de unge studerende havde presset så stærkt på for at få flere seminarier, og senere de børnehaver og fritidshjem, hvor kandidaterne skal beskæftiges. Det er slet ikke så nemt i dag at være venstreorienteret demonstrant, eller undervisningsminister for den sags skyld.

Kort SAGT

Gud kan ikke ændre fortiden. Derfor misunder han historikeren. (- Samuel Butler).

Med en politik er det forbi, når dens mål er udtømt. (- V. Hørup).

Skal jeg fortælle jer, hvad kundskab er? Det er at vide både hvad man véd og hvad man ikke véd. (Konfutse).

Et sted mellem et løfte og dets opfyldelse ligger der en politiker. („Changing Times“).

De fleste giver deres bekymringer svømmeundervisning i stedet for at drukne dem. (Epiktet).

Intet ødelægger et romantisk eventyr så meget som humoristisk sans hos kvinden. (Oscar Wilde).

Megen læsning gør stolt og pedantisk - megen iagttagelse gør klog; medgørlig og nyttig. (Lichtenberg).

Tingene er ikke i sig selv så bedrøvelige og vanskelige - det er vores svaghed og slaphed, der gør dem til det. (Montaigne).

Hører du, at den eller den siger ondt om dig, så skal du ikke besvare det forsvarer dig, men bare svare: „Han kendte jo ikke alle de andre fejl, jeg har, ellers havde han ikke nøjedes med at nævne det alene.“